

Turecká
pohádka

O Nasreddinovi
jak zachránil
sám sobě život

Nasreddin Hoca, kendi
hayatını nasıl
kurtarmış

Jednou vyprala žena Nasreddinovi kaftan a pak ho pověsila do zahrady na strom, aby uschl. Hodža Nasreddin o tom nevěděl. Kolem půlnoci vyšel na dvorek a najednou při měsíčku vidí, že na zahradě stojí kdosi na stromě.

Nasreddin Hoca, bir gece, ay ışığında, bahçede iri yarım bir kimsenin ellerini grip durduğunu görür. Hırsız sanır.

„Ženo, zloděj!“ vykřikl Nasreddin. „Honem luk a šípy.“ Rozespálá žena podala muži beze slova luk a šípy. Nasreddin je popadl a vystřelil do kaftanu dobrý pútučet šípů.

„Teď tě přejde chuť loupit,“ vzkřikl nakonec a spokojeně šel spát.

„Hemen karısını uyandırır. Yahu, çabuk ol, şu benim okumu, yayımı getir! der“.

Hemen oku yaya sağlamca yerleştirip hızla savurur. Adamın tam göbeğinden oku yediğini görür. „O koca heykel, bir anda sarsılıp yere yuvarlanır.“

Hoca, kapıyı sağlamca kapatıp yatar.

Ráno vyběhl hned na úsvitě podívat se na zloděje. Na stromě však visel jen jeho proděravělý kaftan. Hodža Nasreddin se hrozně zarazil a potom povídá: „Tak to byl

můj kaftan? To jsem měl ale štěstí! Kdybych ho byl měl na sobě, byl bych zastřelil sám sebe!”

Tak si hodža Nasreddin zachránil život.

Gün doğmadan bahçeye çıkıp baktığında gece vurduğu şeyin kendi kaftanı olduğunu görür. „Benim kaftanımmış, bu.” Kaftana büyük bir delik açıldığını gören Hoca, Allah’a şükretmeye başlar. Karısı bu şükrün sebebini sorunca Hoca cevap verir:

„Karıcığım, görmüyor musun, ok nereden delip nereden çıkmış? Ya ben içinde olsaydım; ne olurdu halim benim.” Nasreddin hoca böylelikle hayatını kurtarmış olur.

Jednou zas šel hodža Nasreddin navečer pro vodu. Když se naklonil nad studní, uviděl na dně odlesk měsíce. „Běda! Měsíc spadl do studně! Musím ho vytáhnout!“ vykřikl Nasreddin a rozběhl se domů pro provaz a hák.

Bir gece Nasrettin Hoca kuyudan su almaya gitmiş. Kuyuya eğilmiş ve ayın yansımalarını görmüş. „Eyvah, ay kuyuya düşmüş. Onu kurtarmam lazım,“ bağırmış ve eve kanca ve ip almaya gitmiş.

Dlouho se milý hodža Nasreddin namáhal marně, hák pořád ne a ne zabrat. Nakonec se však přece jen zachytil. „Á, ten je těžký,“ vzdychal Nasreddin. Vší silou se oběma nohama opřel o roubení studně a tahal.

Nasrettin Hoca kancayı kuyuya atmış, çekmiş çekmiş, kanca gelmemiş. Ama sonunda ayı tutmuş. Nasreddin Hoca, „ay ne kadar ağır“ demiş. Bütün gücüyle kancanın ipini çekmeye başlamış.

Najednou hák povolil. Hodža Nasreddin se překotil na záda a přímo nad sebou uviděl v hloubi nebe měsíc. „Chválabohu!“ vykřikl Nasreddin vesele. „Já jsem sice samá boule, ale měsíc je zase na svém místě!“

Çekmiş çekmiş, sonunda ip kopmuş. Hoca da sırt üstü düşüvermiş ve gökyüzündeki ayı görmüş. Bunun üzerine sevinçle: „Düştük düşmesine ama ayı da kurtardık,” demiş.

Autoři projektu:

Petra Holubářová, Lucie Machová

Převyprávění pohádky:

Handan Čilek Yavaš

Grafický koncept:

Michaela Casková

Ilustrace a grafické zpracování:

Jakub Dluhosch

InBáze, z. s.

2019

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
OP Praha – pól růstu ČR

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

Městská knihovna v Praze

